

ER was eens een wijze koning, die een zeer schoone dochter had — Jocelyn heette zij. Toen prinses Jocelyn geboren was, heerschte er vreugde in het gansche land.

Het volk juichte en jubelde, en versierde de statige koningsstad met bloemen.

Gezanten kwamen uit vreemde landen, en brachten schoone geschenken aan het koningskind, dat sliep in haar gouden wieg, onder de kanten gordijnen.

Maar terwijl het volk zingend door de straten

trok, en de vensters van het paleis weerkaatsten den rooden brand der pektonnen — stierf de jonge blonde koningin in de armen van den koning.

Toen verkeerde het gejuich in rouw en de gloed der feestvuren werd gebluscht.

En het gansche volk treurde met den koning om de jonge schoone koningin, vele dagen lang.

Het prinsesje groeide op tot een jonkvrouw, en zoo schoon als zij was er geen in het gansche groote koninkrijk van haar vader.

Het volk droeg haar op de handen, en om haar stralende vroolijkheid en haar goed hart noemde ieder haar: Prinses Zonneschijn.

De roep van haar schoonheid en verstand drong door tot verre vreemde landen, en van alle hemelstreken kwamen dappere prinses gereden, om de hand van Prinses Jocelyn te vragen. Op fiere hengsten reden de trotsche prinses, met een schitterend gevolg, de oude koningsstad binnen. Voor den koning werden zij geleid, in de statige troonzaal, waar de geharnaste lijfwachten stonden als standbeelden, geleund op hunne zwaarden — waar, onder het roode baldakijn, de koning zetelde in al zijn majesteit op zijn gouden troon, en het hermelijn van zijn mantel zich vouwde in glanzende plooiën voor zijn voeten.

En achter den koning stonden zwijgend geschaard de hovelingen, glinsterend in satijn, schitterend van juweelen — maar aan 's konings zijde was de kleine zetel immer ledig — in haar torenkamertje zong prinses Jocelyn bij het snorrend wiekje, en spon. —

Prachtig gedost waren de prinses, en trotsch, — en zij spraken tot den koning in welgekozen woorden — met een hoofsche buiging vol zwier.

Maar de koning wilde hen beproeven, of zij wel oprecht waren en trouw, en hun hart sprak als hun mond. Dat had hij zijn prinses Zonneschijn moeten beloven.

En dus kregen alle prinses hetzelfde antwoord: „Wie mij haalt de drie zilveren leliën, die te bloeien staan in het woud van het eeuwige zwijgen, ze legt aan de voeten van prinses Jocelyn — dien zal zij haar hand schenken.”

Dan bogen de prinses weder diep, en vertrokken. Zij bestegen hun trappelende rossen en reden ter poort uit, gevolgd door hun schitterend gedoste knechten, die het nieuwsgierig volk deden terugstuiven voor de wilde sprongen hunner paarden — en boven aan het torenvenster zat prinses Jocelyn, en lachte. Want zij wist, dat zij nimmer zouden terugkeeren, die trotsche prinses. Want wel schoone woorden hadden zij gesproken voor den koning, maar hunne harten waren als koude

steen. Want niet de liefvallige prinses begeerden zij, maar den gouden schepter, dien de koning eens leggen zou in haar kleine hand. En zoo reden zij weg — sommige lachend, sommige toornig, sommige trotsch. De lachenden haalden de schouders op om den dwazen eisch — de toornigen keerden terug naar huns vaders koninkrijk — en allen zochten zich een andere koningsdochter tot vrouw. De trotschen waagden een kans en zochten een korten tijd naar het Woud van het Eeuwige Zwijgen — maar spoedig gaven zij het op, of zij verdwaalden in de bergen.

De maanden kwamen en gingen, en nog immer zat de prinses in haar torenkamer, en zong bij het spinnewiel. De koning schudde somtijds het

hoofd, als hij dacht hoe het gaan moest, later, als hij dood was, en zijn mooi kind had geen dapper gemaal om haar te beschermen. Maar dan lachte Prinses Zonneschijn haar heldersten lach, als het klateren van een beek, die van de rotsen komt gesprongen, en zij troostte en vleide met haar zachte armen om haars vaders hals, tot de wolk op zijn voorhoofd verdween.

„Ik blijf bij U” — herhaalde zij altijd weer — „ik blijf bij U”. —

Totdat.....

Achter de hooge zwarte bergen, die als wachters het koninkrijk omringden, lag een ander schoon en heerlijk land. De koning van dat land had een eenige zoon, een prins, schoon en verstandig, en dapper in den strijd. Die koningszoon zocht zich een vrouw, maar hij vond ze niet die hem beviel in zijns vaders rijk. Veel schoone jonkvrouwen zag hij, maar deze was onbeduidend of dom, en gene boos of hoogmoedig. Toen

hoorde hij verhalen van de wondere schoonheid van prinses Jocelyn, daar ver over de bergen, en hoe niemand haar vergeten kon, die haar eens had aanschouwd. Hij hoorde, hoe het volk haar liefhad en prinses Zonneschijn noemde.

En hoe zij vele prinses had heengezonden, schoon en dapper, als zij waren, maar niemand kon zeggen waarom — want de prinses hadden gezworen, over 's konings eisch te zwijgen.

Toen zadelde prins Waldemar zijn lievelingspaard, en verkleetde zich als een arm ridder, in een wambuis en hozen van bruin versleten fluweel. Zijn kort zwaard gespte hij aan, en hij drukte een groene jagersmuts met een haneveer op zijn zwierende lokken. Zoo reed hij weg van zijns vaders hof, en alle schoone jonkvrouwen keken hem na met spijt. Hij draafde door de straten der koningsstad in den zonneschijn — en niemand herkende den vroolijken ruiter.

Het was in de Mei, toen hij wegreed uit zijns vaders paleis. Zijn weg voerde hem langs bloeiende weiden, waar de madeliefjes hem aanzagen met haar gouden oogjes — de meidoorns bogen hun witbesneeuwde takken boven zijn hoofd.

Hij deed zijn paard stilstaan, en plukte de zoetgeurende bloesems, die hij op zijn wambuis stak. Zoo reed hij door het land, schoon en krachtig, als de jonge lente zelf. De lachende meisjes bij de bron lieten haar kruiken rusten en oogden hem na, als hij voorbij draafde; en de boeren, die den hoefslag van zijn paard op den weg hoorden naderen, gingen terzijde, en beantwoordden zijn vroolijken groet eerbiedig, al was zijn wambuis versleten.

Hij reed over bergen en door dalen, en kwam in het land van prinses Zonneschijn. Door rijke steden en vriendelijke dorpen voerde zijn weg; door wouden, stil en plechtig als cathedralen, en langs bloeiende zonnige weiden, tot hij kwam aan de poorten der trotsche koningsstad.

En zooals hij daar zat op zijn prachtig paard, trotsch en recht in het zadel, de teugels los in de stevige vuist, het schoone hoofd uitdagend geheven, trok hij de oogen tot zich van allen, die hem zagen.

Waar de hoefslag van zijn paard in de straten klonk, wemelde het plotseling van witte huiven en fladderende sluiers achter de open vensters, en de meisjes gisten, wie toch wel die schoone ridder mocht zijn. De smid liep van zijn aambeeld, en het oud vrouwtje van haar spinnewiel, om hem na te zien — en hij groette hen vroolijk met zijn kaproen, zoodat zijn krullend haar fladderde in den wind.

Zijn paard stampte over den houten slofbrug, en zoo reed hij in den zonneschijn het slotplein op.

Boven in haar geliefd torenkamertje zat Prinses Jocelyn, met het borduurraam op haar knieën — haar spinnewiel rustte in een hoek. Door het

Nu had de prins prinses Jocelyn gezien, wat geen der andere prinsen ooit was te beurt gevallen — en hij ondervond de waarheid, die hem voorspeld was: dat hij haar nimmermeer zou kunnen vergeten.

Daar schoten stalknechts toe, en voerden zijn paard weg, en hij volgde den hofmaarschalk in het paleis, waar de buigende dienaren zich verwonderden over zijn kleeding.

Bij den koning werd hij toegelaten, en ontvangen met dezelfde staatsie en pracht als zijn voorgangers. Weer stonden de lijfwachten onbeweeglijk, en schaarden de schitterende hovelingen zich zwijgend achter den troon — maar in hun oogen lachte de spot over de armoedige en versleten kleeding van dezen prins — en over zijn vermetelheid, die hem zijn oogen deed opheffen tot een koningsdochter als prinses Jocelyn.

Maar de koning zag met welgevallen zijn schoon gelaat en krachtige gestalte, als hij zich neerliet op één knie voor den troon. Met weinig woorden zeide de prins het doel van zijn komst — krachtig en kloek klonk zijn stem in het aandachtige zwijgen rondom. De koning luisterde, en plotseling berouwde hem de eisch, dien hij zelf had vastgesteld — de drie zilveren leliën — om te beproeven de trouw en de liefde van

open venster vlogen haar witte duiven binnen, één zette zich op haar schouder. —

En terwijl haar vlijtige vingertjes de naald door de glanzende zijde haalden, zong zij een oud minnelied, dat haar moei haar geleerd had.

Daar klonken luide hoefslagen beneden op het plein, plotseling gestuit — een krachtige, vreemde stem riep helder een kort bevel. Het borduurraam gleed van haar knieën, en opstaande leunde zij nieuwsgierig uit het venster — de witte duif bleef rustig op haar schouder zitten.

Zoo zag prins Waldemar haar staan; schoon als de lentemorgen, het glanzende haar in zware zwarte vlechten, vallend tot haar knieën — terwijl zij de witte duif streelend tegen haar zachte wang drukte.

De prinses zag een jonge krachtige ridder van zijn paard springen, en het den hals streelen, met zoete woorden — één oogenblik keek hij naar haar op, en zij zag zijn gebruind gelaat, met een vroolijken lach als een jongen. Haastig gleed zij weg van het venster, en nam met bevende vingers het borduurraam weer op — maar de naald werd dien morgen menigmaal verkeerd gestoken, en uit de sierlijke lijnen van het patroon keek haar een jong en mannelijk gelaat aan, dat lachte.

hem, die zijn schoone dochter tot vrouw wenschte. Maar hij had zijn koninklijk woord aan zijne Jocelyn gegeven — en ook tegenover dezen fieren

jongen prins, die hem deed wenschen zulk een zoon te hebben, moest hij zijn woord gestand doen.

En zoo hoorde ook prins Waldemar de eisch des konings. — „Ga heen, en haal mij de drie zilveren leliën — uit het Woud van het Eeuwige Zwijgen — en ik zal U mijne dochter tot vrouw geven.”

Weer boog de prins zeer diep, en zijn stout antwoord was: „Ik zal gaan, en ze halen.”

Dien nacht sliep prins Waldemar in het koninklijk paleis — en nauwelijks beschenen de eerste zonnestralen de finnen van het slot, of op het binnenplein hinnikte het fiere paard, en krabde in vroolijk ongeduld met zijn hoeven de steenen. De prins trad naar buiten op het stille plein, en zond den geeuwenden stalknecht weg. Hij had den koning verzocht, vroeg te mogen vertrekken, vol ongeduld om zijn belofte te gaan volbrengen, en vrezend oponthoud als het hof ontwaakte.

Hij klopte liefkoozend het prachtige dier op den hals — en even zochten zijn oogen het kleine torenvenster, met klimop omrankt — maar het was gesloten, de morgenzon scheen op de ruiten. Daar ritselde een lichte stap op de steenen — hij keerde zich schielijk om.

Het was de prinses.

Haar kleed, gloeiend rood als een papaver, viel in rechte plooiën tot haar voeten — haar zwart haar vloog los in den wind. Zóó gehaast had zij zich, dat zij den tijd niet had genomen, om het te vlechten.

Den prins stierven de woorden op de lippen — hij kon niet anders doen dan haar aanzien, omdat zij zoo wonderschoon was. — Dan schaamde hij zich zijn onhandigheid, en hij boog zich voor haar, eerbiedig, zooals hij de oude hofdames van zijn moeder placht te groeten.

Toen sprak de prinses, hijgend en afgebroken door het snelle loopen:

„Gij moet niet gaan. — Ik weet, wat mijn vader u heeft doen beloven — maar gij moet niet gaan. De reis is ver, en vol gevaren — gij zijt dapper en braaf” — hier haperde zij, en haar lief gezichtje gloeide als een roos — in verwarring streek zij haar weelderig haar naar achter. —

„Gij moet het niet doen,” herhaalde zij dringend, omdat hij bleef zwijgen. „Gij,” hier bloosde zij weer, — „gij moet u een andere vrouw zoeken — ik ben zoo grootte dapperheid niet waard.”

Toen glimlachte de prins, en schudde het hoofd. „Er is geen andere,” zeide hij.

Prinses Jocelyn sloeg haar oogen neer. „De weg is lang,” pleitte zij, „en gij kent de gevaren niet. Niemand is ooit van die reis teruggekeerd. Als gij sterven zoudt — het zou mijn schuld wezen.”

Hier schudde de prins het hoofd, en zag tot haar op, zooals zij daar smeekend voor hem stond op de trappen.

„Ik heb het gezworen op mijn riddereer, binnen een jaar keer ik weer — met de leliën — of ik zie u nimmer weer. —”

De prinses zweeg en haar oogen stonden vol tranen. Zoo dapper was hij, en zoo schoon — en door haar schuld zou hij sterven.

Zij strekte smeekend haar handen uit — de

prins viel op een knie, en kuste eerbiedig de kleine, koude vingers. Dan liet hij ze los, en als een gejaagde ree vluchtte de prinses het paleis binnen. De prins slingerde zich in het zadel, en reed weg zonder omzien. — Op haar torenkamertje drukte prinses Jocelyn haar hoofd in haar uitgespreide armen, en schreide. —

Prins Waldemar reed door de leege straten in draf, en kwam in het open veld. Zijn hart bonsde met driftige slagen, en in woeste vaart joeg hij zijn ros langs de stille landwegen. Het was, als hoorde hij nog de zachte stem van prinses Zonneschijn, en zag haar bedroefd gezichtje hem smeekend aan. En in hem was de moed en de kracht, om alles te wagen, alles te trotseeren — al moest hij de sterren van den hemel halen. —

Toen de avond viel, was hij vele honderden mijlen verwijderd van de koningsstad. De weiden

hadden plaats gemaakt voor eindeloze heivlakten, en de heirweg was een mul zandpad geworden — aan den horizon rezen donkere dennen tegen den rooden avondhemel. Daar begon het woud. —

Het moede paard stapte langzaam, en prins Waldemar zag rond naar een nachtverblijf. Maar het zwijgen der eenzaamheid lag over de heide, die rood overgloed werd door de dalende zon. — Het dennenwoud was bereikt, en op den gladden grond, met naalden bestrooid, dempte de hoefslag van het paard. De prins liet de teugels glippen en staarde droomerig voor zich uit — boven zijn hoofd ruischten de dennen in den avondwind.

Een omgevallen den lag dwars over den weg, en daarop zat een klein meisje bitter te schreien. Een groote grauwe zak lag naast haar bloote voetjes op den grond.

De prins sprong van zijn paard en ging naar haar toe. Op zijn vriendelijke vraag hief zij het hoofdje op, en twee groote blauwe oogen vol tranen keken hem verschrikt aan. Maar hij stelde het bevende kind met een glimlach gerust, en ging naast haar zitten. En met haar klein handje begraven in zijn bruine vuist vertelde zij hem haperend — hoe zij paddestoelen had gezocht in het groote bosch, en verdwaald was, en van vermoeienis en honger had zitten schreien op den boomstam. Haar vader was kolenbrander, en hun hutje stond midden in het wilde woud.

Toen tilde de prins haar lachend op, en zette haar op zijn paard. Hij slingerde den zwaren zak over zijn eigen schouder, en toen ging het langzaam verder, het woud in. Het kind sloeg haar armpje om zijn hals, als hij naast haar ging, en haar helder stemmetje babbelde onverpoosd.

Zij dwaalden een langen tijd, en reeds duisterde het tusschen de stammen, toen zij in de verte het venster der hut zagen wenken als een ster.

Ondertusschen was het kleine mondje gaan zwijgen; het blonde kopje zonk op den schouder van den prins, en het kleine boschkind sliep gerust, terwijl het paard met behoedzamen stap voorttrad.

Zóó kwamen zij aan de armelijke hut, waar de kolenbrandersvrouw hem tegemoet vloog met een blijden kreet, en de prins legde het slapend kind in haar uitgestrekte armen.

Dien nacht sliep prins Waldemar in de kolenbrandershut.

Het vroege morgenlicht vond hem wakker — vroolijk en ongeduldig zijn tocht voort te zetten. Het ros hinnikte hem tegen, toen hij uit de hut trad — de boomen glansden in de zon als bronzen pilaren, en diamanten dauw lag gestrooid over het mos. — Een blijde lijstster floot in de takken.

De prins sprong in het zadel — de magere, moede kolenbrandersvrouw stond op den drempelel der hut, en schudde het hoofd.

„Daar is zulk een woud als waar gij van spreekt, heer,” zeide zij, „maar het is ver weg — dagen en dagen ver — en de weg is woest — en eenzaam — en gevaarlijk. Niemand keert er ooit van terug.—”

Daar klonk een helder stemmetje, als een zilveren bel, van achter de hut, en het kleine boschkind kwam aanloopen, haastig — op haar bloote voetjes over de naalden en mos — haar krullen waren als gouden schuim rond haar gezichtje. Zij trippelde zacht op ruiter en ros aan, en stak haar beide armpjes omhoog. — De prins lachte, en met één forschen zwaai zat zij voor hem in het zadel.

Haar lachen rinkelde als zilver door het stille bosch — in het stijfgeknepen vuistje hield zij een knikkend blauw klokje.

Diepe rimpels fronsten zich boven de blauwe oogen, toen ze met onhandige vingertjes poogde de bloem op zijn wambuis te steken. De prins

liet haar lachend begaan. — Toen het gelukt was, sloegen plotseling twee kleine armen om zijn hals, en een zacht krullig kopje nestelde zich tegen zijn schouder.

(Wordt vervolgd).

„BENITA!” riep de moeder.
„Benita!” herhaalde de prins, en greep haar rond gezichtje tusschen zijn handen.
„Benita!”

Toen tilde hij haar op den grond, en zij holde naar haar moeder, en borg het gezichtje in haar rokken.

De prins reed weg, het ontwakend woud in — binnen vond de vrouw een goudstuk, in de aarden kom op de tafel — dat ze verbaasd woog op haar hand, met tranen in de oogen. De kleine Benita schreide. —

Hoe mooi was het bosch in den morgen-zonneschijn — hoe zongen en sloegen de vroolijke vogels overal — hoe klaterde die kleine schuimende beek uitgelaten over de steenen — hoe geurden de wilde rozen zoo zoet — zoo zoet.

De prins reed urenlang voort door het eenzame woud, dat eindeloos scheen. Zijn hart was vroolijk en licht — hij vergat de droeve woorden van prinses Jocelyn, en de waarschuwing van de kolenbrandersvrouw — alles leek zoo licht en vroolijk, dezen stralenden dag, als zijn paard voortstapte over den glanzend groenen boschgrond, die er uitzag als een kunstig geborduurd tapijt. Hij dacht aan de drie zilveren leliën, die hij zoeken zou — aan prinses Jocelyn, die hij ze brengen ging — weer zag hij haar staan in haar gloeiend rood kleed op de grijze treden. Hoe haar oogen zouden schitteren, als hij terugkwam als overwinnaar, en de leliën zou leggen aan haar voeten. — Die kleine voeten. — De dag verstreek. — De avond vond den prins nog in het woud. — Het duister hing tusschen de stammen, en het moede paard struikelde over de boomwortels. Het ruischen van de beek klonk als een wiegelied.

Dien nacht sliep prins Waldemar in zijn ouden mantel op het mos — onder een knoestigen eik. — En de nieuwsgierige boschelfen stonden om hem heen, en lachten zacht, en knikten en fluisden — en hun trillende libellenvleugels schitterden in het maanlicht.

De prins hoorde hen lachen, en in zijn droom

werd het hem het lachen van Prinses Jocelyn. Zij leunde uit haar torenvenster en hield een lelie keurend tegen haar bloedroode kleed. De duif zat op haar schouder, en streek langs haar wang. Hij stond op het burchtplein en riep haar naam — maar zij wendde het hoofd niet — en nog eens riep hij: „Jocelyn!” De klank van zijn eigen stem deed hem ontwaken.

De prins was stijf van het liggen op den harden grond — de spottende boschelfen waren lang reeds gevluht voor de zon — zijn mantel was bezaaid met dauw. En prinses Jocelyn — ach, hoe ver was zij weg!

Dien dag drong hij dieper in het groote woud, dat eindeloos scheen. Hij stilde zijn honger met hard brood, dat hij deelde met zijn paard, en leschte zijn dorst aan de klaterende beek — maar de drie zilveren leliën vond hij niet. — Geen huis, geen hut zag hij op zijn tocht; het woud bloeide en geurde in ongerepte pracht — de bloeiende struiken slingerden zich over het pad. — Als besneeuwd leek de grond tusschen de stammen, door den weligen overvloed van anemonen — de sierlijke blauwe akeleien wiegden op haar stelen, en zwaar als wieroekgeur was de reuk der lelietjes van dalen. — Maar geen zilveren leliën — ach neen — nog altijd geen zilveren leliën!

De kleine lachende lente, die op bloote voeten door het land had gehuppeld, en gelachen had in het groote statige woud, dat op eens van vreugde groen was gaan uitspruiten — die overal, overal bloemen had gestrooid, en het beekje opnieuw kabbelen had geleerd, en de vogels had voorgefloten — de kleine lachende lente had den zomer gewenkt, en was weggefladderd.

En de dagen rijden zich aaneen tot weken — en de prins dwaalde steeds verder het bosch in, dat hem wreed scheen in zijn stralende schoonheid. Hij leed honger en dorst, en hij werd moe — moe. — Maar hij trok voort — steeds verder — steeds dieper — en in zijn droom troostte hem het zingen van Prinses Jocelyn.

Op zekeren avond, tegen dat het duisteren

ging, schreed Prins Waldemar troosteloos over het veerende mos. Zijn vermoeid paard struikelde herhaaldelijk — verraderlijke boomwortels kronkelden zich als verstarde slangen over het gras. De prins was afgestegen, om het moede ros te sparen, en met den arm geslagen om den hals van het dier, dat den kop tegen zijn schouder wreef, stapte hij langzaam voort — spiedend naar een plek om te overnachten.

Het duister viel snel — slaperig klonk het kabbelen van de beek. Plotseling bleef Prins Waldemar stilstaan — met een ruk.

Het was een wijde, open plek in het bosch — het witte maanlicht deed een kleine ronde vijver schitteren als gepolijst zilver. Daarvoor, op het zachte gras, dansten een zevental elfen in een lichten kring.

Het was doodstil — de boomen sliepen rond het vijvertje — en de elfen dansten — dansten geluidloos en licht — met een wonderlijk droomerig bewegen. — Het maanlicht doorzilverde de luchtige, nevelige gewaden, die waren als rag, waar de morgendauw aan trilt. — De slanke,

kleine voeten kreuken het gras niet, en de stroomende blonde haren goldden mee in de deining van den dans. — Licht, licht repten zich de voeten — wiegelend rekten de elfen de slanke armen, even rakend elkaars fijne vingers, waarlangs het maanlicht vloede — dan bogen zich de handen achter de blonde hoofden — dan draaiden zij rond, plotseling, duizelend snel, lieten zich neer op een knie, de hoofden achterover gebogen, zoodat de gulden haren neerstroomden op het gras. — Dan stonden zij weer, met een snelle beweging — als in stomme verrukking zwaaiden de witte armen omhoog, grepen de handen elkaar in een kring boven de hoofden. —

Het ros hinnikte plotseling — luid. — En bij dat harde geluid, dat de stilte rond het

zilverlichte vijvertje krijshend scheurde — sprong de blanke elfenketen los met een schok.

Sneller dan een oogwenk lagen zij gestrekt in het hooge gras — doodstil — de hoofden gestut in de handen — in een wijden kring als stralen rond een licht middelpunt — een elf, die was blijven staan, trotsch en stil. — Het maanlicht vloot als een stroom over haar blond haar, glanzend en glinsterend als gesponnen goud — haar nevelgewaad schitterende wit als ijsbloemen.

De prins deed een stap naar voren, en nam den kaproen van zijn krullend haar — en diep boog hij zich voor de trotsche kleine elf, die hem vertoornd aanzag met haar blauwe oogen, die diep en vol geheim waren, als de zee. —

De prins wist niet, wat te doen, en boog nogmaals, zeer diep, zooals hij de oude hofdames van zijn moeder placht te begroeten. — Met een knie aan den grond, en den kaproen gedrukt tegen zijn borst. —

Nog altijd lagen de zes elfen roerloos gestrekt in het gras — de wind streek plotseling door de boomen — even rimpelde het water van het vijvertje — dan streek de stilte weer neer.

„Schoone prinses!” begon de prins verontschuldigd — en zijn stem klonk zonderling luid over de stille boschplek. — Maar de roerlooze elf hief even haar kleine blanke hand op, en fronste streng de wenkbrauwen. — De prins begreep, en zweeg. Het woud van het eeuwige zwijgen — en hij wachtte. — En een zonderlinge, koude vrees kneep plotseling zijn hart in haar knellende vingers. —

Het was, als werden op eens de boomen wakker, en hielden den adem in — de liggende elfen waren als zilveren beelden — alleen haar groote blauwe oogen leefden, en staarden hem aan in spottend verbazen. Toen klonk de stem der trotsche staande elf over de plek — ze was welluidend als merelgefluit, maar koud als sterrenlicht:

„Waarom komt gij ons storen? Spreek!”

De liggende elfen staarden nog altijd — maar er was een glans in haar oogen, een glans van welgevallen om den schoonen, krachtigen prins, die gekniel lag in het gras, met ongedekten hoofde.

„Ik zoek” — antwoordde de prins. „Drie zilveren leliën zoek ik. —”

„Drie zilveren leliën!”

De kleine elf lachte — en het klonk, als sprong er een parelsnoer los op een marmeren vloer — en als een zwakke echo klonk het lachen der andere elfen na.

De prins kleurde van toorn — maar hij zweeg.

„Het woud — de leliën — de prins!” klonk de zachte koude stem weer — vol spot. „Altijd dezelfde leliën — en steeds een andere prins. Zij moet wel schoon zijn, de zwartharige prinses. — Luister, dwaze prins, die uw dapperheid en

uw kracht verspilt voor een paar oogen en een herschenschim — gij zijt te schoon om dwaas te blijven. Luister — de zilveren leliën zijn bedrog — gij zult ze nooit vinden, al zoekt ge, tot uw bruine haren zilver zijn — want ze zijn niet. Uw zoeken is dwaas — en uw trouw is dwaas. Velen hebben gezocht als gij, en nooit gevonden. — En gij zult terugkeeren tot uw zwartharige prinses, en uw leege handen toonen, en zij zal lachen en u den rug toekeeren, en zingen achter haar spinnewiel. Dwaas!”

En zij lachte weer — en de wind in de boomen, en de spiegelende vijver, en de roerlooze elfen lachten mee. De prins voelde toorn en droefheid tegelijk opstijgen in zijn hart — hij wilde tegen spreken, maar kon niet — hij wilde opstaan en wegluchten van de glinsterende plek, van dat spottend gelach — maar zijn knie leek als genageld aan den grond.

En het slapend bosch scheen plotseling wakker — en vol echo's — die kaatsten langs de boomen — die spottend herhaalden: „Dwaas! Dwaas!”

De elf schudde haar gulden haar, zoodat een glinsterende siddering voer langs haar schouders, en haar stem werd plotseling vleiend en mild:

„Wij hebben u gezien, trouwe dwaas — terwijl gij vruchteloos zocht in het woud — maandenlang. Wij hebben u bespied — wij hebben om u gedanst in uw slaap — wij hebben gelachen om uw volharding — wij hebben medelijden gehad met uw falen. — Zoek niet langer naar wat gij nooit vinden zult; gij zult niets ontmoeten in het woud dan honger — en moeite — en dood.” —

Haar stem klonk diep en donker bij de laatste woorden, en haar koele blauwe oogen hielden zijn blik vast. De prins huiverde, en een groote angstige verlatenheid viel als een koude schaduw over hem heen. Toen strekte de elf haar sneeuwblanke armen uit en haar oogen smeekten nu, vleiden, meer dan haar woorden. — Overgoten door het maanlicht, was haar kleine glinsterende gestalte als een zilverblanke vlam.

„Kom met ons! Schoone prins, kom met ons! Vergeet de leliën, en uw prinses, en kom met ons! In mijn rijk zult ge koning zijn aan mijn zijde. — Kom!”

En de zes elfen rezen plotseling op een knie, en strekten ook haar armen uit — en vleiden mede als een zoete echo.

En de zachte nachtwind fluisterde, en de ontwaakte vogels in de takken kweelden slaperig, en de boschbloemen in het zachte gras zagen hem aan, met haar blauwe en witte oogjes, en knikten: „Kom! kom!”

De prins voelde plotseling, hoe moede hij was — hij dacht, met zijn blikken geboid aan de lokkende glinsterende groep voor hem — aan

het wreede, nooit eindigende woud — aan zijn vruchteloos zoeken, vele maanden lang. Hij dacht aan honger en ontberingen en eenzaamheid — hij dacht aan de waarschuwingen van de kolenbrandersvrouw — toen schoof zich een ander beeld voor zijn oogen — een trap van ruwe, grijze steenen — een papaverrood kleed, dat gloeide als een vlam — een liefelijk gelaat met groote smeekende oogen — en krullend haar, dat opwoei in den wind. Toen straalde zijn vermoeid gelaat, en aan zijn lippen ontsnapte een naam — als een kreet om hulp, en een jubel tegelijk: „Jocelyn!”

Het antwoord was een schaterlach — een helle schaterlach van teleurstelling en spot. De middelste elf hief haar hand, en er vloog iets door de lucht naar hem toe — het raakte zijn gelaat, en een scherpe brandende pijn sidderde door zijn lichaam.

Het volgend oogenblik was hij alleen — de vijver schitterde — het grasveld was leeg — de elfen waren verdwenen, als weggevaagd. De boomen stonden stil, als tevoren, en de boschbloemen sliepen weer in. — En overmand door moeheid en slaap, zeeg de prins neer op het gras, waar hij lag — en sliep zwaar en vast. —

Toen hij ontwaakte, den volgenden morgen, rees hij overeind en staarde verdwaasd om zich heen. De slaap had het wonderlijk gebeuren van den vorigen avond half uitgewischt en verward, en, starend naar het vijvertje, waarvan het gladde water nu was als een geheimzinnig donker juweel — poogde hij de verminkte herinnering weer aan een te hechten. Hij zag rond — het zonlicht was als een gulden mist tusschen de zwarte stemmen, en de vogels kweelden en floten en orgelden boven zijn hoofd, ongezien in de deinende takken. Voor zijn voeten lag een grijze, starre, droge stengel — hij raapte die op, en weer brandde een vlijmende pijn in zijn vingers.

Het was een distel.

Hij vatte ze voorzigtiger aan en meteen kwam de herinnering terug. Hij hoorde weer het spottend lachen van de elfen, toen hij den naam van zijn zoete liefste geroepen had — was dat schateren niet schel geweest van teleurstelling?

Hij glimlachte als een, die overwonnen heeft, en uit zijn wambuis haalde hij de verdorpe blauwe boschbloem — het geschenk van Benita. Die legde hij naast den distel op zijn open hand, en glimlachte weder. Toen borg hij beide weg, en stond op. En dien dag trok hij weder verder het bosch in. —

De warme lange dagen gingen traag voorbij. — Lui was de zomer dat jaar, en kwistig. Achteeloos en spilziek strooide hij al zijn bonte schatten tegelijk om zich heen in het groote, groene,

zwijgende woud — dat het schitterde aan alle kanten met helle kleuren en warme tinten. — De bloemen lieten in haar dartelen overvloed het gras geen plaats om te groeien — en zoo dicht en vol was het gebladerte, dat de felle zon er niet dan fijne gouden pijltjes doorheen kon schieten. — En de blonde Zomer sliep loom op het allerzachtste mos in het diepst van het woud — de leege handen achter het hoofd gevouwen — en wist van geen heengaan. —

Totdat de Herfst kwam — de frissche vroolijke Herfst — met lachende oogen en golvende roodblonde haren — in een gewaad wonderschoon van wisselende warme kleuren, doorweven met trillend glinsterend spinrag. — Hij joeg den slaperigen Zomer op uit zijn schuilhoek — die haastig en huiverend vluchtte. Toen zwaaide hij in vroolijken overmoed zijn armen wijd open — en het bosch praalde plotseling in goud, en bruin, en geel, en bloedrood — de struiken bogen, zwaar van de bessen, en de paddestoelen staken trotsch haar felkleurige wonderlijke hoedjes op, en lachten de kleumerige boschbloempjes uit. En bij iedere windvlaag dwarrelden de bontgekleurde bladeren omhoog — en achter de takken was de lucht van het allerzachtste blauw.

Onder de stervende boomen, over het bontbezaaide pad, reed prins Waldemar voort — zoekende — maar de hoop in zijn oogen was dood. —

Hij zag de boschbloemen sterven aan alle kanten — met iederen dag werd de zonnige hemel meer zichtbaar tusschen de takken. —

Het bosch rilde in den herfstwind, en hij dacht aan de woorden van de kleine elf. Hij zou terugkeeren met leege handen bij Prinses Jocelyn. — Ach neen — nimmer zou hij terugkeeren bij haar, die de schoonste en liefelijkste van alle was. Hij zou met schaamte weerkeeren in zijn vaders koninkrijk — en men zou hem bespotten — want hij bracht niets met zich dan een verdroogde blauwe bloem — en een dorre distel. —

Het was op een helderen zonnigen morgen — een dag van enkel hemelblauw en zonnegoud en bloedrood blad — dat de prins plotseling stond aan den rand van het woud — en voor zijn oogen strekte zich, tot aan den verren horizon de barre, golvende heide. —

Het was als een benauwde droom, die voorbij was — het was de ruimte — de wijde onbegrensdeheid, die hem diep deed ademhalen — en het magere ros vergat plotseling zijn moeheid, en stooft hinnikend voort over den zandweg, die een witte streep trok door de grauwe vlakke.

Plotseling trok de prins met een woesten ruk de teugels aan — wild steigerde het verschrikte ros. — Dan slingerde hij zich uit het zadel, en

bukte zich over een ineengedoken gedaante, midden op den weg. — Het was een oud, oud vrouwtje. Een gezicht, dat enkel rimpels leek, keek hem aan met oogen vol angst. — Ze was

neergezegen op een zwaren takkenbos — en met bevenden mond poogde ze te stamelen, maar de schrik had haar tong verlamd.

De prins beurde haar zacht overeind, maar zij sidderde zoo, dat hij steunen moest. Met zijn vrije hand slingerde hij den zwaren takkenbos op het ros. —

Hij vroeg haar, waar zij heenging — zij antwoordde slechts met een bevend wijzen in de verte, waar een hutje gedoken lag, grijs als de grauwe heide.

Het was wel een zonderlinge stoet — maar op den eenzamen landweg waren de wandelaars schaarsch. De prins steunde het bevende besje, dat hij moeizaam leiden moest door het zand — en achter hen stapte het trouwe verstandige ros met zijn takkenlast.

Uren scheen het te duren, eer zij de plaggenhut bereikten. De prins stiet de plankendeur open, en het vrouwtje strompelde naar binnen. Dan lichtte hij den takkenbos van het zadel, en bond het paard aan de deurpost. — Hij wierp roekeloos den geheelen bos op de haardplaats, waar het stervend vuur dadelijk vroolijk te knetteren begon. De gulzige vlammen zwaaiden hoog op — de prins warmde zijn handen er boven — en zijn vroolijke jongenslach vulde het lage vertrek. En het oude gebogen vrouwtje strompelde bedrijvig af en aan, en prevelde zachte zinnen van dank, en haakte een ijzeren ketel vol melk boven het vuur, en schoof haar eenigen ouden houten zetel aan voor haar vreemden jongen gast, die

gewis een koningszoon moest zijn, al droeg hij een versleten wambuis. — En de prins zat bij het flikkerende vuur, en warmde zich en deelde met de oude vrouw het harde brood en de pap — en hij sprak lang en veel tot haar met zijn frissche jonge stem. Dat was hem een verheuging, na het maandenlang zwijgen van het woud. En het oude vrouwtje luisterde, gedoken op het krukje — en uit het wonderlijk samenraapsel van lappen en lorren, dat haar kleeding uitmaakte, keek haar klein gerimpeld appelgezichtje, en de felle zwarte muizenooien lieten zijn schoon gelaat niet los, dat rood beschenen werd door den vuurgloed.

En de prins vertelde haar alles — en zijn verhaal was lang, heel lang — en tegen het eind werd zijn gelaat strak en klonken zijn woorden bitter. Hij haalde nog eens de blauwe bloem en de distel te voorschijn, en legde ze op zijn hand, die hij de oude vrouw toestak: „En dat kon ik slechts veroveren voor haar — in plaats van de zilveren leliën. — Ik kan niet meer terugkeeren tot haar — heb ik haar niet gezworen op mijn riddereer, dat ik zou brengen aan haar voeten, wat haar vader de koning eischte? Jammerlijk heb ik gefaald — nooit zal ik haar weerzien — haar, de liefste, de schoonste...”

Hij wendde zijn hoofd af — met een toornig gebaar hief hij de hand op, om beide, de bloem en de distel, te slingeren in het hoogopvlammende vuur. —

Toen legde zich een magere, bevende hand op zijn arm — en die hand scheen plots sterk en dwingend. Met verwondering zag hij op naar de oude vrouw, die naast hem was opgestaan, en langs hem heen staarde in het vuur. En het was, één oogenblik, of ze rechter stond, en grooter was, dan te voren — er was een gebiedende blik in haar oogen — die dreef de woorden van zijn lippen terug.

Ze sprak langzaam, en wonderlijk helder was haar stem: „Behoud ze — behoud ze — zij zijn meer waard, dan gij weet. — Eens heb ik haar gezien — uw allerschoonste liefste. — Zij reed over de heide op een koolzwart paard. — Bloedrood was haar kleed, en hare oogen straalden als sterren. Zij lachte mij toe met haar zonnigsten lach — toen wist ik, dat ze even goed is als schoon. — Ga terug tot haar, prins — en leg de bloem en de distel aan haar voeten — zij zal ze aannemen.” —

Er was een glimlach om haar lippen — de prins zag haar aan met verbazen. — Zij bukte zich, en raapte een verdord twijgje van den vloer. Dat legde ze in zijn hand. En ze glimlachte weder: „Een bloem — een distel — een dorre twijg. Rijd snel naar uw zoete liefste — en vraag niet meer!”

De prins haalde de schouders op — en glimlachte ook — maar zijn glimlach was zachte spot. — Toch borg hij de drie weer weg op zijn hart.

Hij was verzadigd en uitgerust — en wilde gaan. Waarheen? Op den drempel, terwijl hij het hongerig ros liet eten uit zijn hand, klonk die vraag in zijn hart — waarheen?

„Volg dezen weg,” zeide de stem van de oude vrouw achter hem — „tot daar gij komt aan den tweesprong — en vraag dan verder uw weg — en voorspoedig zij uw reis!”

Hij steeg te paard, en boog zich dan tot haar neer. — Een goudstuk blonk in haar hand. — „Nee!” — zeide zij, en wilde het hem teruggeven. —

„Behoud het” — zeide hij — „om der wille van mijn zoete liefste. — Nog eenmaal wil ik haar zien van verre. — Vaarwel.” —

Toen reed hij heen — en op den drempel zag de oude vrouw hem na — glimlachend. —

En terwijl hij zijn reis voortzette, vragend van hut tot hut, en van dorp tot dorp — kwam plots de woeste winter in het land. —

Die zwaaide zijn grauwen mantel open — en de koude wind vloog losgelaten over de vlakke, en deed alles verstijven. — En de winter veegde uit alle hoeken de grijze wolken bijeen — en de sneeuw begon te vallen — dichter en dichter

— en de moede aarde sliep in — want de winter dekte haar toe — ruw maar warm.

En prins Waldemar reed voort — zonder ver-

poozen, in den snijdenden wind — en de lieden, die hem den weg wezen, zagen hem meewarig na — om zijn bleek gelaat, met de oogen vol stomme smart. — En medelijdende vrouwen

boden hem warmen drank, als hij stilhield voor haar deur, om te vragen naar den weg. — Hij reed door stille, ingeslapen dorpjes — door steden zonder tal — en overal keken de lieden hem na, of schudden het hoofd over hem, achter de vensters. — En hij werd steeds bleeker — en steeds moeder — en hield zich met moeite in het zadel.

Het was laat in den avond, toen hij eindelijk reed door de straten der koningsstad. — Het was zoo wonderlijk stil — de sneeuw lag als kussens op de puntige daken — en aan den blauwzwarten hemel dreef de maan in een zilveren meer. — Het sneeuwdek dempte den tragen hoefslag van zijn paard. — Hij voelde de teugels niet meer in zijn verstijfde vingers — zijn linkerhand hield in zijn wambuis stijf omkneld — wat hij neer wilde leggen — onbespied — op de oude grijze trap: de bloem, de distel, en de doode twigg.

Hij reed voort als een, die slaapt — en er was een geluid als van verre harpen en zilveren stemmen in zijn ooren — en voor zijn oogen weefde zich een dikke dichte mist, die hem omwikkelde — nauwer — steeds nauwer — de teugels glipten hem uit de hand — hij wankelde in het zadel en gleeed weg — als in een diepen, diepen

zwarten put — toen wist hij niets meer.

Het trouwe ros lekte zijn gelaat, dat wit was als de sneeuw, waarop hij was neergezonken — maar hij opende de oogen niet. — Toen hief het den kop op en hinnikte — angstig en lang, in den nacht. —

Toen was er gerucht van knarsende grendels — en harde klinkende voetstappen op de slotbrug — en kreten — en stemmen — en gewemel van flakkerende toortsen. —

En zij droegen hem binnen het slot — en de trappen — en de hooge holle gangen weergalmden van het geluid van haastige voetstappen — en luide bevelen — en angstige vragen. — En alle vensters waren plotseling licht in den nacht.

Men droeg hem in de groote zaal, en legde hem behoedzaam op een rustbank, bij het knetterend blokkenvuur, en dekte hem met een berenhuid.

En er was geritsel van lichte schreden, en aan zijn zijde knielde de zoete prinses Jocelyn, en wiegde hem in haar armen, en legde haar zachte wang tegen zijn gelaat, dat bleek was als de dood, en koud als ijs — en haar warme tranen deden hem ontwaken. — Hij zag haar lang aan, zonder begrijpen — toen trok hij, langzaam en pijnlijk, de stijfgesloten vuist uit zijn wambuis en opende die, en in zijn oogen was een vraag om vergeving. — En ziet — op de harige berenhuid vielen niet de bloem, de distel en de doode twigg — maar drie wondersierlijke zilveren keliën.

